

A Brünni Magyar Futár melléklete

A Kazinczy Ferenc Diákklub lapja / kétezerhét január

Előszó helyett

Meleg van. Melegebb, mint ilyenkor kéne lennie. Hülyül már a természet is, nemcsak mi. Lehet, hogy ez is a vizsgaidőszak következménye lenne? Olyankor mindenki kicsit másképpen viselkedik. Ezek szerint már a világnak is kezd az agyára menni a sok tanulás. De azért mindenkit üdvözlök! Megint itt egy újabb év és egy újabb Szamár. Pedig ez az összefüggés annyira nem is következik magától. Az előző írásakor már azt hittem, hogy az lesz az utolsó ilyesféle cikk a Szamárba, aztán most kiderült, hogy mégsem. Lehet, hogy jobb lenne, lehet, hogy nem. Gondoltam már, hogy a Szamár ismét elrakta magát egy újabb, előre nem meghatározott időre.

Kétezerhatban történt ugye egymás nemcsak kicsi országaink (ki hol érzi otthon magát?), hanem Kafedikünk háza táján is. Pl. James a 06-os évben megelőlegezte a 007-et. Egyébként nem is rosszul. Nem emlékszem, hogy nevettem volna valaha is azon, hogy valakit úgy kínoznak, hogy annak a generationnextjét küldik a bizonytalan jövőbe. Aúú.

Na de ne térjünk el a lényegtől. Ugyebár kaptunk egy kis infúziót, felfrissült a vérünk, és a fórum hozzászólásainak száma is megdöntötte az addig elérhetetlen határnak tűnő ezres számot. Pedig mennyire vágytam arra, hogy én lehessen az ezredik. Aztán bármiféle reakció

vagy büszke megjegyzés nélkül, hogy „juhúú, én vagyok az ezredik”, hirtelen megugrott, és most már, azt hiszem, 1800 körül mozgunk. Folyt a bor, folyt a sör, és még filmeket is láttunk, ha éppen nem másfelé kajtattunk a városban. Hála a piros-fehér sávós lobogó virtuális tulajdonosának, nagy csinnadratta közepette történt még szintén egy s más. Azonban ha újból nem aktiválja magát, akkor nem hozzuk be a lemaradásunkat az idei éven. Mármint a fórumbeli hozzászólások számát illetőleg. A többit meg majd meglátjuk.

Mindenesetre sok sikert kívánok az új vezetőségnek. Gazdálkodjanak okosan, szervezzenek sokat és jókat, és ne bánkódjanak, ha netán valami nem úgy sül el, ahogy azt eredetileg eltervezték. Mi már csak ilyenek vagyunk. Néha. Néha, de azt egyre gyakrabban. Keveset, de ritkán, de mondhatnánk azt is, hogy inkább legyünk gazdagok és egészségesek, mint szegények és betegek. Gólyából is volt elég, és maradt is, ha túléljük első valamirevaló vizsgaidőszakuk megpróbáltatásait Brünn valamelyik egyetemén. Szóval van utánpótlás, úgyhogy a világegyetem egyensúlya is harmóniában vagy annak illúziójában lengedezik tovább a Svratka és a Svitava nem létező jegen...

Oláh Gábor

Eseménynaptár

- ◆ **máj. 27-28.** – Veterán KAFEDIK-osok brünni nosztalgia-kirándulása
- ◆ **júl. 28-30.** – Gombaszögi Nyári Diáktábor (Krasznahorka)
- ◆ **szept. 27.** – Szemeszternytó borozás (Moravský sklep)
- ◆ **okt. 17.** – KAFEDIK-közgyűlés, tisztújítás (MKIC)
- ◆ **okt. 17-dec. 3.** – Magyar Kulturális Napok
- ◆ **okt. 21-23.** – Gloria Victis (Budapest)
- ◆ **okt. 28.** – A DH Hallgatói Parlamentjének őszi ülése (Pozsony)

- ◆ **nov. 3.** – Gólyaavatás (Terč)
- ◆ **nov. 11.** – A Kóris 3. Magyar Estje (Divadlo v 7 a pŕl)
- ◆ **nov. 13-16.** – Felsőoktatási Tájékoztató Körút (Kelet-Szlovákia)
- ◆ **nov. 25.** – Kazinczy Ferenc emléktáblájának megkoszorúzása (Špilberk), táncház (MKIC)
- ◆ **nov. 27-dec. 1.** – Felsőoktatási Tájékoztató Körút (Nyugat-Szlovákia)
- ◆ **dec. 6.** – Mikulás-buli (Moravský sklep)
- ◆ **dec. 31.** – Szilveszter a'la KAFEDIK (MKIC)

Egy kis brünni nosztalgia

Mindig is úgy éreztem, hogy a KAFEDIK-osok kortalanok. Valószínűleg a „közös múlt” teszi. Legyen az egykori KAFEDIK-tag nálam tíz, húsz vagy akár harminc évvel idősebb, mégis régi ismerősként, szinte már jó barátként tudunk elbeszélgetni, még akkor is, ha azelőtt sosem találkoztunk.

A közelmúltban, 2006. május 27-én sem volt ez másként. A Kazinczy Ferenc Diákklub egykori tagjai által létrehozott KAFEDIK Veteránok Baráti Társasága ugyanis ezen a napon szervezett Brünnbe nosztalgia-kirándulást. A veterán KAFEDIK-osok társaságának célja a diákévek ízének megőrzése, az egyetemista évek alatt kialakult barátságok, kapcsolatok ápolása, mindezt jó hangulatú rendezvények formájában igyekeznek megvalósítani, melyek közül legnépszerűbbek a családi hétvége, a KAFEDIK Kaszinó (korábban bál) és a két évente megrendezésre kerülő brünni nosztalgia-kirándulás, amelynek idén jött el ismét az ideje.

Ezen a napfényes májusi szombaton tizenegy egykori KAFEDIK-tag gyűlt össze a brünni Magyar Kulturális és Információs Központban. A Komáromból, Gútáról, Érsekújvárból, Budapestről és Brünnből összesereglett komoly családapák és – anyák, vállalkozók egy csapásra változtak vissza vidám diákokká. A spontán kialakuló program középpontjában természetesen a nosztalgizálás volt. Végigjártuk Brünn városközpontját, megálltunk egy-két korsó frissítő sörre, végül vacsorával és további teli söröskorsók kiürítésével folytatódott a nap, amely mellől nem hiányozhatott az éjszakába nyúló, jó hangulatú beszélgetés. A magamfajta „történész” számára igazi csemegének számítottak a húsz-harminc

Gombaszög 2006

évvel ezelőtti történetek. „Emlékeztek még Piroskára...?!”, „Amikor friss mérnökként fölmásztam a kolesz előtti jegenyefára...”, „Akkor építették a kollégiumot...”, „Éjszaka a buliból hazafelé menet tele volt velünk a villamos!”, „Nagy Feró a Sárga Szamárban vacsorázott...” Az egykori brünni magyar diákélet sok-sok érdekes és vidám fejezetével volt szerencsém megismerkedni, s választ kaptam néhány, a KAFEDIK-ban máig is élő hagyomány eredetére vonatkozó kérdéseimre is.

Fáradtan bár, de sajnáltam – s azt hiszem, ezzel nem voltam egyedül –, hogy jóval éjjél után egyszer csak vége lett ennek a fantasztikus beszélgetésnek, élménykavalkádnak. Amikor elhagytuk a hangulatos kis vendéglőt, ahol egyébként Gustáv Husák képe függött dekorációként a fejünk fölött (ha már egyszer nosztalgia...), odakint eleredt a májusi eső. Szinte futva mentünk az éjjeli buszjárat megállójához, ahol azzal búcsúztunk el egymástól, hogy két év múlva újra ugyanitt. Akkor már, ha minden a tervek szerint alakul, én is veterán KAFEDIK-osként fogok részt venni a találkozón...

Ambrus Tünde

A cikk először a Prágai Tükör 2006/3 számában jelent meg.

2006. július 28-30 között az idén is megrendezésre került a Gombaszögi Nyári Diáktábor, az egyszerűség kedvéért Krasznahorkaváralján. Már a nulladik napon kezdetét vette a buli, ahogy az egy jó „fesztiválhoz” méltó. Bár aznap még csak a kemény mag volt ott, de már akkor megismerkedtünk a táj szépségeivel és a huszonöt koronás Jagermeister örömeivel.☺

Első hivatalos napunkon összeverődött a tábor apraja nagyja, úgy negyven ember. Kicsi volt a társaság, de szerintem éppen ez adta meg az alaphangulatot, mindenki mindenkit ismert, nem volt konfliktus, és önfeledten bulizott együtt a jónép. Minden volt, amit csak el lehet képzelni: mezítlásos foci, iszapbirkózás, vacsorafőzés szakadó esőben (azért az esőben főtt vacsoránál nincs is jobb!), nyers virslievés, a felejtethetlen reggeli veszekedések a kedves üzletes nénivel, a nudista est (vagyis csak egy nudistánk volt, de ő sem volt valami esztétikus), az utolsó napi hajnali ébresztő, miközben a „b*nak a verebek a jegenyfán” kezdetű világhírű slágert ordítottuk teli torokból. Minden történetről órákat lehetne beszélni, de kevés a papír, így hát nem fogok.☺

A tábor kulturális részéből sajnos sok program kimaradt, ilyen meg olyan okok miatt, de így is volt nekünk kézművesünk, akivel kukoricacsuhé-állatkákat készíthettünk, történészünk, aki a várról és az Andrássyakról mesélt. Meglátogattuk „Krasznahorka büszke várát”, voltunk az Andrássy-mauzóleumban, rendeztünk műveltségi vetélkedőt, vasárnap délelőtt Istentiszteletre lehetett menni... Szóval egészében véve nagyon jó volt ez a néhány nap. Nem hiába adták a tábornak még a múlt éven azt a szlogent, hogy: „Én ott voltam az év legjobb bulijában!”

Cseki

Gloria Victis Budapesten

Az egész úgy kezdődött, hogy bejelentkeztünk a KAFEDIK csapatába. Aztán teltek, múltak a napok, és egyszer csak elérkezett október 21-e. Ekkor vonatra (buszra, stb.) szálltunk, és ki rövidebb, ki hosszabb idő (defekt az autópályán...) alatt eljutott Budapestre.

Mi (értsd: felvidékiek) a Nap Hotelban kaptunk szállást, egész helyes kis szobákban. Aztán jött értünk néhány busz (a BKV nem ezekre a legbüszkébb ☺), és elvitt minket a menzára vacsorázni. Utána következett csak az ifjúsági találkozó első hivatalos programja, egy kamarazene-koncert, majd Halzl József (a rendező Rákóczi Szövetség elnöke) megnyitotta az eseménysorozatot. Az este az ismerkedésé volt (és nem csak a pohár fenekével).

Másnap, miután a BKV bebizonyította nekünk, hogy vannak szalonképesebb járművei is, filmvetítésre voltunk hivatalosak. A Quentin Tarantino és Andy Vajna nevével fémjelzett Szabadság vihara c. művet néztük meg. A dokumentumfilm az '56-os forradalmat a magyar vízilabdacsapat szemszögéből mutatja be (aki még nem látta, az feltétlenül nézze meg, nekünk bejött!). Dél körül aztán végre egy kis szabadot is kaptunk. Volt, aki a várost nézte, volt aki nem. Lényeg a lényeg, hogy az ünnepségre és a fáklyás felvonulásra (ez egész ottlétünk központi eseménye) megint összeverődünk. Megtisztelt bennünket jelenlétével Sólyom László, Magyarország köztársasági elnöke is. A felvonulás az eredeti, pontosan ötven éves útvonalon történt, és most is a Bem téren végződött. Ekkorra már nemcsak mi, határon túli magyar fiatalok voltunk ott, csatlakoztak sokan mások is (pl. a fél évszázaddal ezelőtti poznani gyárlázadáson részt vett munkások, akiknek az akkori tüntetése váltotta ki a korabeli budapesti diákság szimpátiafelvonulását). Ezen megemlékezés befejeztével (persze szigorúan csak a vacsora után!) lehetőségünk volt diszkózni egyet, de

mi nem éreztük át eléggé, hogy ez hogy kapcsolódik az ünnepségsorozathoz, úgyhogy inkább a szállásra mentünk (mit mentünk, száguldottunk! – a jó öreg csuklós Ikarusokkal ☺), és folytattuk a világmegváltó elmélkedéseinket a társadalom kisebb-nagyobb gondjairól. Azért közben nem feledkeztünk el megfelelő szinten tartani szellemi képességeinket...

Másnap hajnali nyolckor kissé álmosan ébredve összepakoltunk, mert hisz' már hetfő van, meg amúgy is ez az utolsó nap, így egy kiadós svédasztalos reggeli után felszálltunk a jól ismert buszokra, és bevonaglottunk a Műegyetemre. Ott még várt ránk egy előadás Bod Péter Ákos közgazdásszal (a '90-es években ipari miniszter, majd a Magyar Nemzeti Bank elnöke volt) a magyar gazdaság jelenlegi helyzetéről. Ezután Halzl úr pár szóban összefoglalta az '56-os forradalom eseményeit (miután mindannyiunk számára kiderült, hogy Magyarországon kívül ez máshol nem tananyag!), majd néhány szót szólt a most kiadott naplójáról, amit a forradalom napjaiban írt (mindenki kapott belőle egy-egy példányt), végezetül pedig megköszönte részvételünket, és utunkra eresztett minket. Ezek után volt, aki haza is ment, mások ottmaradtak még egy kicsit „forradalmat csinálni” Budapest utcáin... Azt hiszem, a lényeg, hogy sok-sok kellemes élménnyel tértünk haza.

Fekete Laci

„Én, zöldhasú és porosfülű...”, avagy Gólyaavatás '06

Félreértés ne essék, nem én voltam a zöldhasú és porosfülű, azon a stádiumon már több mint négy éve túljutottam. De ha a híres KAFEDIK-os Gólyaavatást emlegetjük, semmiképp sem feledkezhetünk meg gólyáink emígy kezdődő kedvenc versikéjéről (amiben rím még véletlenül sincs...). Persze lehet, hogy az eseményeket érdekesebb lenne egy elsős tollából olvasni, de „ha ló nincs, számár is jó” alapon most egy ilyen vén számmal kell beérnetek.

Mindig a kezdet a legnehezebb, most sem volt ez másképp. Hogy a nagyközönség azt lássa, amit végülis látott, szükség volt jónéhány telefonhívásra, e-mailre, egyeztetésre, zenekari próbára, „virtuális rugdosásra”, de megérte, hiszen Brünben egy helyen majd' százötven magyart évente csak egyszer lehet látni. Ha már az egyeztetésről esett szó, egy külön történetet érdemelne az avatás előtt körülbelül két héttel megtartott vezetőségi ülés, ahol a régi és az új vezetőség és a Red Kárpitosok próbáltunk közös nevezőre jutni. Képzljétek el, ahogy egy jelenlegi és két volt KAFEDIK-elnök osztja az észt egymás szavába vágva, és a többieket még meg sem említettem...

Mire elérkezett az avatás napja, november 3-a, lehullott Brünben az első és ezidáig egyetlen hó ebben a szezonban. Boldogult gólyakoromban történt meg utoljára hasonló, akkor avatásunk másnapján fedte be a morva metropoliszt valami kevéske fehérség. A hangulat tehát megvolt, bár a Mikulás-esthez jobban illett volna, na de fő az egészség!

A stábnak nem egész két óra alatt sikerült átrendeznie a Terčét, folyt a bizonyítványok aláírása, beindult a „zsíroskenyérgyár”, hangolt a zenekar, és lassan, de biztosan elkezdtek szállingózni az első gólyák, majd fokozatosan a többiek is. A hétórás kezdést természetesen rezervával kell venni. Ildikó nagyon optimistán legkésőbb nyolckor akarta kezdeni a ceremóniát, de végül – jó szokás szerint – negyed tíz lett belőle.

Az avatást sikerült egy óra és néhány perc alatt levezényelni, ami a gólyák számához viszonyítva szép teljesítmény. (Hiszen

emlékeztek csak vissza a két évvel ezelőtti maratoni, háromórás avatásra!) Bár közvetlenül a ceremónia megkezdése előtt kétségeim voltak a „jó vég” felől, mert a műsorvezető addigra már néhányszor lenézett a vodkás pohár aljára, végülis Tomi megmentette a helyzetet – lett két műsorvezetőnk, s így már minden simábban ment! A mindenki kedvenc kacsatánca (főleg az enyém – ezt már halálomig nem vakarom le magamról©) az idén sem maradhatott el, de volt sminkelő verseny, ruhagyűjtő verseny és mindenféle egyéb szórakoztató feladat. Én mondjuk az egészet csak félig-meddig láttam, mert nagyvonalúan elvállaltam az „ajtónálló-pénztáros” szerepét.

Éjfél körül húztuk ki a tombolát. Különböző felajánlásokból sikerült sok szép és hasznos nyereményt összegyűjtenünk, pl. atomerőmű-csomagot, szájharmónikát, Straobrnó-s játékkamiont, cipőpucoló készletet, csomagolópapírt használt rágógumira, litván bölénykonzervet, csak hogy a legatraktívabbakat említsem. Vigaszdíjként továbbá kisorsoltuk az avatás után maradt 9 x 1 liter alacsony zsírtartalmú Tesco-s tejet is.

A prágaiak, jó szokásukhoz híven, most is jókora késéssel érkeztek, a gólyakínzásból már semmit sem láttak, de azért Cs-vel és Orosszal az élükön hajnalig bírták a strapát.

Mindenképp meg kell még említenem a Red Kárpitot. A csapat ismét hozta a formáját (elég, ha a nagy hőség miatt meztelen felsőtesttel doboló Scappyre gondolunk), a társaság pedig tombolt, szerelemvonatozott. Egyszer sajnos mindenki elfárad, és elmegy a hangja, így volt ez zenészeinkkel is. A bulizó emberkék viszont hajnali háromig-négyig nem igazán mutatták a fáradtság jeleit. A Terč legaranyosabb pincére, bár biztosan örült a szokásos szintű magyar fogyasztásnak, igencsak megkönnyebbült, amikor reggel öt után végre mind elhagytuk a helyszínt. A csikorgó hóban ki-ki elindult a maga útján palacsákos állandó vagy ideiglenes szállására, esetleg a jó öreg 53-as buszra...

Tütü

Ágoston Béla és a Zuboly Brünnben

2006. november 23-án Ágoston Béla és a Zuboly lépett fel a brünni Stará Pekárnában. A Stará Pekárna egy kocsmaszerű, 3 pincehelyiségből álló hely, központi helyen a bárpulttal, a színpad pedig a legnagyobb helyiségben található. Természetesen a kevés hely miatt mindig "telt ház" van.

A koncertet a hely tulajdonosa (kissé ideges volt, mivel másnap ment leadni az adóbevallását) nyitotta meg, csehül szólott pár szót. A továbbiakban "Zsanett" (én a zenekar kabalájának nevezném) kommentálta a számokat a cseh közönségnek, "kifinomult" cseh nyelvtudását többször megvillantotta az este folyamán. Mivel Csehországban volt katonaságon, az alapszavakon kívül másra nagyon nem terjedt ki a szókinccse, természetesen ragozást nyomokban sem használt, viszont a két szám közötti kommentárjai (szimultán fordította magyarról csehre a zenekar vezetőjének, Ágoston Bélának a hozzászólásait) őszinte meglepetést váltottak ki a cseh nézőkből, akik hallgatták, ahogy Zsanett törli a cseh nyelvet. A magyar kollégák természetesen nem akarták megzavarni a koncert menetét egy tökéletesebb "trenszejtörrel", szóval Zsanett végig a "show" része volt.

A Pannondráma című számmal kezdődött a koncert, igen ismerős dallamokkal, mígnem rájöttem hogy a valamikori MTV 1 világpolitikával foglalkozó műsorának, a Panoráma kezdőzenéjének ethno feldolgozása volt. A színpadon volt szaxofon, bőgő, szájharmonika, falevél, rap és beatbox. M.C. Busa energikus hangutánzó (egyszerre több szólamban!), produkciója a nyelvi korlátok ellenére tetszett a cseh közönségnek is. Az MTV-s "zenékből" felcsendült még az Ablak, számítógépes tematikájú szöveggel (vindózs ikszpé, billgéc). Volt ballada is, a Kőműves Kelemen - ennek a résznek a felkonferálása komoly fejtörést okozott Zsanettnak, végülis a „Balada Zedník Kelemen” megoldásnál kötött ki.

A zene Hock Ernő bőgőjátékának köszöhetően megfelelő basszusfundamentummal rendelkezett, Benke Félix univerzalitása a különböző fúvos hangszerekben és énekekben nyilvánult meg. A koncert teljes időtartama alatt különféle magyar népdalok dal- és szövegfoszlányai improvizálódtak bele a számokba, a ráadásban a végén Michael Jackson Billie Jean-jét, és Chris Isaak Wicked Game-jét is felismertem.

A koncert spontán és megismételhetetlen hangulatú volt, a zenei élményt csak emeltea különféle elemek (ethno, jazz, beatbox rap) szimbiózisa. A fellépés után dumáltam a zenekar tagjaival, akik éppen a koncert alatti folyadékvesztésüket (természetesen) sör formájában pótolták. A koncert zenei anyaga februárban lát napvilágot CD formájában, készülnek még egy MTV-s örökzöld zene (Delta) feldolgozására is.

furious

Szilveszter a'la KAFEDIK

Nagyon ott volt!!! Ennyit röviden, de lássuk a részleteket! Nem sokkal azután, hogy elnöke lettem a KAFEDIK-nak, részt vettem a Diákhálózat évnyitó gyűlésén. Sok érdekes és kevésbé érdekes megvitatható mellett szoba került egy közös szilveszteri buli is. De azt gondoltam, hogy ez is csak egy légből kapott gondolat, amit majd mindenki időhiányból kifolyólag gyorsan elfelejt.

Így is volt egészen a „sok az írásbeli a suliban” időszak kellős közepéig. Ekkor „zaklatott” Tánczos kolléga (Prága), hogy talán mégis lesz valami a dologból. Nem tudtam nagyon részt venni a szervezésben, mert akkoriban épp elég volt a mikibuli problémamentes lebonyolítása és a Kladrnót is megjárta Alma Mater előkerítése, bár ez egy külön történet... Amint letudtam a sulis dolgokat, és a statisztikai adatok sem mutattak ki semmilyen elhalálozást a megannyi mikulásbulis alkoholtól, nekifogtam a szervezésnek, főleg miután azt is megtudtam, hogy a közös buli nálunk lesz megtartva. De jött a kérdés, hogy vajon hol? Scappyek lakása? Angyalék lakása? Egy kibérelt kocsmá? Vagy egy nyaraló? A végén egyikből sem lett semmi, mert vagy lehetetlen megfizetni, vagy mert nem férünk el, vagy úgyis mindegy, mert már nyár óta minden hely le van foglalva. Szóval gondoltam, próbáljuk meg az MKIC-et, eddig úgy sem jelentkeztek valami részeges emberkék:). Hát máig elég nehéz elhinni, hogy milyen simán ment a dolog, de odaadták a helyet!

Így jöhetett a körlevél az összes KAFEDIK-osnak, lehetett szólni a prágaiaknak és a pozsonyiaknak is. Utólag tudom, hogy kevesebben voltunk a bulin, mint amennyien visszajelezték, de ez nem rontott a helyzeten. Ami azt illeti, így sem maradtunk események nélkül, mondhatni aznap este megtörténtek egy telenovella egyhónapos eseményei.

Hétkor kezdtünk, illetve kezdtünk volna, mert akkorra csak Tünde tudott elkészülni. Elsőként érkezett a prágai elnök a pozsonyi elnökkel és még egy srác Pozsonyból. Majd jött a RENDEZVÉNY felelősünk rengeteg óriáscsomaggal, hogy az aznapi zenebona biztosítva legyen (persze a „Cuki vagyok” sem hiányozhatott a repertoárból). Megérkezett fokozatosan mindenki, előkerültek a Becherovkák, HP-k, Fernetek és a Tequilák, majd az elég merészek a táncba is belefogtak. Szóval a buli ment a maga rendje és módja szerint. Közeledett az éjfél, a Scappy-banda is megérkezett, fogtuk magunkat, és kirohantunk a „Svobodákra”. A rohanás olyan jól sikerült, hogy útközben kb.tízfelé szakadtunk, és ekkor mindegy volt, hogy pár vagy nem pár, senki sem találta a másikat. Jött a pezsgőlocsolás, mint a Forma 1-es versenyeken, az egymás nyakába borulás és a szabad (de nem épp biztonságos) tűzijáték bámulása. Majd a tíz csoport tíz különböző időpontban visszamászott az MKIC-be, ahol mindenki rátalált „tavalyi” szerelmére és barátjára. Miután elénekeltük a Himnuszt és a Szózatot, újból indult a dínom-dánom. Majd 1 óra tájékában nagy csörömpölésre lettünk figyelmesek. Leesett a falról egy kép (persze bármilyen hihetetlen, még rá sem nézett senki), melynek az üvege a WC-ig repült. De mi sem jobb, mint az év első napján porszívózni, így a takarítóbrigád aktivizálódott. Majd jöttek a simulós számok csillagszórók lágy fényében. Ekkor már szerintem senki sem követte, hogy ki kivel van:), de a lényeg hogy mindeki (legalábbis remélem) jól érezte magát...

Itt a vége, fuss el véle... Jó volt, szép volt és elég is volt – legalábbis a jövő évig. Remélem, a 2008-as évre sikerül majd összehozni egy igazi nagy bulit, ahol minden magyar egyetemista diákszervezet részt tud venni. Persze mindenkinek B.U.É.K!

Mákv.

Válogatás Romhányi József verseiből

Romhányi József (1921-1983) - Eredetileg muzsikusnak készült. Számos magyar operához alkotott új szövegekötvet; operákat, musicaleket fordított magyarra. A nagyközönség elsősorban játékos állatverseit felölelő Szamárfül című kötete révén, másrészt számos rajzfilm szövegének szerzőjeként emlékezhet rá. Az ő nevéhez fűződik például A Mézga család, a Doktor Bubó, a Mekk mester, valamint a Frédi és Béni, a két kőkorszaki szaki – bravúros szövege. A mindezen műveiben megnyilvánuló sziporkázó verstehetsége nyomán hamar elnyerte a „Romhányi, a Rímhányó” nevet.

A bölcs bagoly

A tudós bagolyné tojt egy kis utódot,
de az nem lett okos, sőt inkább ütődött.
Atyja, a nagyhírű egyetemi dékán
sokat bosszankodott lüke ivadékán.
Hasztalan unszolta:
- Magolj,
fiam, bagoly!
Hiába korholta, intette,
kölkét ez csak untatta.
Utálta az egyetemet, órák alatt legyet evett.
Nem csoda hát, hogy a halálmadár-vizsgán
csak ücsörgött és pislogott pislán.
- Huss!
Rivallt rá az elnök-akadémikus.
- Szálljon egy házra,
és borítsa gyászba!
- Jó! - mondta a buta bagoly, holott
azt sem tudta, miből lesz a halott.
Rászállott a legelső viskóra,
és ott csücsült bóbiskolva.
Jobbat nem talál, ki mindent végigpásztáz,
mert ez volt a temetői gyászház.
Így lett a nagyerdő legostobább baglya
a Huhogányos Akadémia tagja.

Gyíkregre

Szerette volna a
gyík, ha kitudódna:
ő a félelmetes
bősz sárkány utóda.
Hogy sor ne kerüljön
kétkedő vitákra,
dült-fült, pofikáját
szörnyűre kítátva.
Aztán bizonyságul
mesékből idézett,
hogy váltak ebédde
szüzek és vitézek,
miként mondott misét,
szagosat a püspök,
hogy egyházmegyéje
ne lehessen früstök.
Röhögte a szájast
szűz lúd, vitéz kácsa:
- Itt az ebéd! Kapj be,
te mafla pojáca! -
Hátrált a regélő
kínos zavarában,
erre már a légy is
felkuncogott bátran.
Ám nyomban megtudta
szegény saját kárán:
Aki ennek bohóc,
lehet annak sárkány...

Impresszum

Szerkesztették és írták: Ambrus Tünde, Csekes Attila, Fekete László,
Fúri Péter, Németh Ildikó, Oláh Gábor
Műszaki szerkesztő: T. Kovács Gergő
Címünk: Gorkého 12, 602 00 Brno
www.kafedik.net, szamar@kafedik.net

